

NORGES HØYESTERETT

Den 11. juli 2019 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Matningsdal, Østensen Berglund og Høgetveit Berg i

HR-2019-1376-U, (sak nr. 19-102297STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Inger Marie Sunde)

mot

Påtalemyndigheten

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens fellende dom for vold mot offentlig tjenestemann.
- (2) Ved tiltalebeslutning 11. oktober 2018 ble A satt under tiltale for overtredelse av straffeloven § 155. Tiltalen hadde følgende grunnlag:

«Søndag 9. september 2018 ca. kl. 00.40 i X 00 i Y, i forbindelse med at politiet skulle pågripe en annen person, tok hun kvelertak på politibetjent B.»
- (3) Stavanger tingrett avsa 12. desember 2018 dom med slik domsslutning:

«A, født 00.00.1994, frifinnes.»
- (4) Påtalemyndigheten anket over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet.
- (5) Gulating lagmannsrett avsa 10. mai 2019 dom med slik domsslutning for så vidt gjelder A:

«2. A, f. 00.00.1994, dømmes for overtredelse av straffeloven (2005) § 155 til fengsel i 24 – tjuefire – dager.

3. Saksomkostninger idømmes ikke.»
- (6) Lagmannsrettens avgjørelse er avsagt under dissens, idet to av meddommerne kom til at tiltalte måtte frifinnes.
- (7) A har anket til Høyesterett. Det er anført at lagmannsrettens begrunnelse er mangelfull og mangler nyanser som både tingretten og lagmannsrettens mindretall har sett. Med disse nyansene ville det vært vanskelig å konkludere slik flertallet gjorde. Domsgrunnene etterlater også tvil om riktig beviskrav er brukt, og lagmannsrettens dom må derfor oppheves.

- (8) *Påtalemyndigheten* har anført at lagmannsrettens dom oppfyller kravene til begrunnelse og at dommen ikke etterlater tvil om at det er brukt riktig beviskrav.
- (9) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at A ble frifunnet i tingretten, men dømt i lagmannsretten. Hun har dermed ankerett, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Anken kan i slike tilfelle bare nektes fremmet dersom utvalget enstemmig finner det klart at anken ikke vil føre frem. En eventuell ankenektelse må begrunnes, jf. straffeprosessloven § 323 andre ledd andre punktum.
- (10) Det følger av straffeprosessloven § 40 første ledd at domsgrunnene bestemt og uttømmende skal angi det saksforholdet retten har funnet bevist som grunnlag for dommen når siktede domfelles. Etter bestemmelsens fjerde ledd skal domsgrunnene i saker som er behandlet med meddomsrett, angi hovedpunktene i rettens bevisvurdering. Om denne vurderingen heter det i HR-2018-2109-U avsnitt 12 og 13:

«I saker som er behandlet med meddomsrett, følger det av straffeprosessloven § 40 fjerde ledd at domsgrunnene skal angi ‘hovedpunktene i rettens bevisvurdering’. I Rt-2011-172 avsnitt 29 er dette presisert dit hen at retten må redegjøre for ‘hvorfor et bestemt bevisresultat legges til grunn’. Det som først og fremst kreves, er at det blir redegjort for de ‘springende – dvs. sentrale – punkter ved bevisvurderingen, og kort angitt hva som har vært avgjørende’, jf. også HR-2018-1601-U avsnitt 14. Ved frifinnelse i tingretten og domfellelse i lagmannsretten, må det gjøres nærmere rede for bevisvurderingen i tilknytning til de omstendighetene der lagmannsretten har konkludert annerledes enn tingretten, jf. Rt-2009-1439 avsnitt 32–34 og HR-2017-1246-A avsnitt 24.

Mangelfulle domsgrunner vil sjelden bli ansett som en saksbehandlingsfeil som fører til opphevelse av dommen. For at en mangelfull begrunnelse skal føre til opphevelse, må sentrale punkter i bevisvurderingen bli stående uforklart, jf. Rt-2011-172 avsnitt 29 med henvisning til blant annet Rt-2009-1526 avsnitt 35–37.»

- (11) Det sentrale spørsmålet i saken her var om A hadde tatt kvelertak på politiførstebetjenten, eller om hun uforvarende hadde kommet nær brystet eller halsområdet hans. Tingretten mente ut fra de sprikende forklaringene at det ikke med tilstrekkelig grad av sikkerhet kunne legges til grunn at tiltalte har utøvd en forsettlig voldshandling i form av kvelertak. Lagmannsrettens flertall kom til et annet resultat. Flertallet la avgjørende vekt på forklaringen fra politiførstebetjent B, og fant støtte for denne i forklaringen fra politibetjent C. Videre fant lagmannsretten å kunne se bort fra muligheten for at B uriktig hadde oppfattet en flyktig berøring som et kvelertak.
- (12) Etter ankeutvalgets syn er det ikke tvilsomt at domsgrunnene oppfyller kravene etter straffeprosessloven § 40. Saksforholdet er bestemt og tilstrekkelig beskrevet, samtidig som hovedpunktene i bevisvurderingen kommer klart frem. Slik lagmannsretten har formulert seg, er det ikke forhold som blir stående uforklart holdt opp mot tingrettens frifinnende dom.
- (13) Når det gjelder beviskravet, fremgår det av dommen at flertallet i lagmannsretten mente at tiltaltes forklaring om hvordan hun kom i berøring med politiførstebetjent B «kan utelukkes, og at det er hevet over tvil at hun forsettlig påførte ham et kvelertak». Videre fremgår det at flertallet «er ikke i tvil om at B ble utsatt for et grep rundt halsen i form av et kvelertak». Etter ankeutvalgets syn er uttalelsene i samsvar med det strafferettslige beviskravet. En samlet lesning av lagmannsrettens dom etterlater heller ingen tvil om at lagmannsretten har benyttet riktig beviskrav.

- (14) Høyesteretts ankeutvalg finner det på denne bakgrunn enstemmig klart at anken ikke vil føre fram. Ettersom ankeutvalget enstemmig også finner at anken ikke gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, gis det ikke samtykke til ankebehandling, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd andre punktum.

S L U T N I N G

Anken nektes fremmet.

Cecilie Østensen Berglund
(sign.)

Magnus Matningsdal
(sign.)

Borgar Høgetveit Berg
(sign.)